

Arrest

nr. 219 981 van 18 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MERTENS
Molenaarsstraat 111/1A
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MERTENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1986.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 oktober 2015 en dient op 13 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 7 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een sjiitische Hazara te zijn, afkomstig uit Shina Alaudani, district Nawur, provincie Ghazni in Afghanistan. U zou daar blijven wonen tot u in ongeveer 1379 (2000-2001 volgens de Gregoriaanse kalender) met uw familie naar Pakistan verhuisde. U zou er drie à vier jaar wonen in Parachinar, vlakbij de grens met Afghanistan. Toen u achttien jaar oud was keerde u terug naar Afghanistan en woonde u even in Kalay Shauda, vlakbij de stad Ghazni. U zou later alleen verhuizen naar Sharaki, eveneens vlakbij de stad Ghazni, alwaar u nog zo'n acht à negen jaar zou blijven wonen tot u het land diende te verlaten. In juni 2007 ging u aan de slag als hersteller voor airco's op PRT Ghazni, een legerbasis van Amerikaanse en Poolse troepen. U zou er blijven werken tot de basis gesloten werd in juni 2014. Op 7 of 8 sunbula 1394 (29 of 30 augustus 2015) ging u met uw familie naar een ceremonie in Alaudani. Toen u daar aankwam, vertelde men dat de eerste auto op weg naar de ceremonie werd gestopt door verschillende talibs die allen naar u informeerden. U zou één nacht in Alaudani blijven en keerde daarna terug naar Ghazni. Tien à twaalf dagen later kwam de taliban echter naar uw woning. U belde daarop de politie die u verzekerden regelmatig te patrouilleren. Een week later, rond middernacht, kwam de taliban echter opnieuw langs. U begon te schieten met uw geweer. Uw vrouw belde de politie, waarop zij samen met enkele ouderen naar uw huis snelden. U zou de taliban nadien niet meer zien, maar besloot evenwel het land te verlaten. U verliet Afghanistan op 30 sunbula 1394 (21 september 2015) en reisde via Pakistan verder langs Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Slovenië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 13 november 2015 een asielaanvraag indiende. U had in het verleden reeds een eerste keer asiel aangevraagd via de Amerikaanse ambassade, maar kreeg nooit eerder antwoord. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw taskara (inclusief vertaling), uw originele huwelijksboekje, vijf certificaten betreffende uw werk, drie aanbevelingsbrieven, een persoonlijke nota, twee originele betaalbewijzen ('Pay Slip'), vijf foto's van u op de basis en de enveloppe waarmee uw documenten werden verzonden. U legde ook een kopie neer van uw badge en van uw curriculum vitae.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 1 juni 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo hebt u het CGVS geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven,

die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS kan immers geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit de provincie Ghazni, noch aan uw verblijf in Pakistan, en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient immers te worden gewezen op de discrepantie tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en ten aanzien van het CGVS. Zo is het opmerkelijk dat u bij de DVZ nog had laten optekenen dat u uw volledige leven in Shina Alaudani (District Nawur/Provincie Ghazni) zou blijven wonen alvorens u het land zou verlaten (Verklaring DVZ, d.d. 10 maart 2016, p. 4). Ten aanzien van het CGVS zou u dan weer verklaren op drie verschillende plaatsen te hebben gewoond binnen de provincie Ghazni en zelfs in Pakistan te hebben verbleven. Op deze opvallende tegenstrijdigheid gewezen kon u enkel aangeven dat u ook bij de DVZ had vermeld in Pakistan en op de andere plaatsen te hebben gewoond (Gehoorverslag d.d. 1 juni 2017, p. 5). U voegde daar bovendien aan toe dat men geen details had gevraagd (CGVS, p. 5), hetgeen een weinig afdoende verklaring is waarom u het niet eens zou vermelden. Vreemd genoeg vermeldde u ten aanzien van het CGVS ook dat uw familie heden in Kalay Shada woont (CGVS, p. 6), terwijl u bij de DVZ nog had laten optekenen dat zij ook in Shina Alaudani zouden wonen (Verklaring DVZ, p. 7). Hierop gewezen verklaarde u enkel dat zij daar al een aantal jaar niet meer wonen (CGVS, p. 6). Waarom u dan het tegendeel zou beweren, is bevreemdend. Het CGVS wenst er dan ook op te wijzen dat uw verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met de hulp van een tolk die het Dari machtig was. U verklaarde zich na afloop van het gehoor akkoord met uw verklaringen, nadat deze u zelfs werden voorgelezen, en liet op het CGVS nog optekenen dat het gehoor goed was verlopen (Verklaring DVZ, CGVS, p. 2).

Ten tweede bleek uw kennis over de provincie Ghazni en zijn districten eerder gering voor iemand die er zo'n lange periode zou hebben gewoond. Zo verklaarde u te zijn geboren in het district Nawur en er ook een lange tijd te hebben verbleven (CGVS, p. 3). U werd gevraagd naar ziekenhuizen in het district en wist enkel aan te geven dat deze wel bestonden. In welk dorp of welke de namen dan wel zouden zijn, wist u niet (CGVS, p. 4). Gevraagd naar scholen in uw district moest u eveneens het antwoord schuldig blijven, daar u enkel kon aangeven dat er toen geen scholen waren, misschien nu wel. Dat er in het ganse district geen enkele school zou geweest zijn lijkt erg weinig aannemelijk. Bovendien wordt uw bewering ook ontkracht door toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er weldegelijk scholen waren in Ghazni. U zou nadien verhuizen naar dorpen in de buurt van de stad Ghazni en werd gevraagd welke districten allemaal grenzen aan de stad (CGVS, p. 4-5). U kon enkel correct aangeven dat Khauji Mari een grens deelt, maar meldde foutief Khawgani en Tor Gan. U voegde daar vreemd genoeg aan toe dat u de namen was vergeten. Gewezen op uw beperkte kennis kon u enkel aangeven dat er veel districten zijn en deze daarrond liggen (CGVS, p. 6). Dat u slechts één aangrenzend district zou kunnen opsommen, terwijl er zes zijn, is bevreemdend. Hoe dan ook werd u ook gevraagd welke provincies dan zouden grenzen aan Ghazni waarop u correct Wardak, Logar, Zabul, Bamyan en Uruzgan opsomde. U vergat evenwel Daykundi, Paktya en Paktika (CGVS, p. 6). Daykundi grenst overigens aan uw oorspronkelijke district, Nawur. Gevraagd naar politieke leiders uit uw district of zelfs ruimer, in Ghazni, moest u het antwoord compleet schuldig blijven en slaagde u er zelfs niet in één politieke partij op te geven. U verklaarde nochtans te hebben gestemd tijdens de laatste verkiezingen. Die verkiezingen kon u dan weer enkel plaatsen in 1394, maar in welke maand deze waren, wist u niet (CGVS, p. 14). U had verder geen idee wie de leider van de taliban was in Ghazni, noch had u er weet van of Daesh al dan niet aanwezig zou zijn (CGVS, p. 25).

Ten derde hebt u evenmin uw verblijf in Pakistan aannemelijk gemaakt. Zo werd uw geloofwaardigheid reeds initieel ondermijnd doordat u ten aanzien van de DVZ geen melding had gemaakt van een verblijf in Pakistan (zie supra). Uw verklaringen ten aanzien van het CGVS konden evenmin overtuigen. Zo legde u geen enkel document neer dat uw verblijf in Pakistan ook nog maar enigszins zou kunnen staven. Wat meer is, u beweerde zelfs dat dergelijke documenten voor vluchtelingen in Pakistan niet eens bestaan, terwijl dat wel het geval is (CGVS, p. 9). U zou zo'n drie à vier jaar in Parachinar verblijven, maar wist niet eens te melden bij welke provincie Parachinar hoort, noch wist u bij welk agency Parachinar hoort (CGVS, p. 5). Van Kurram Agency, waartoe Parachinar behoort, had u nog nooit gehoord (CGVS, p. 9). Vreemd genoeg had u eveneens geen enkel idee waarom uw familie überhaupt naar Pakistan zou zijn verhuisd (CGVS, p. 6). Dat u dit nooit zou

hebben gevraagd is twijfelachtig. U had nog nooit van Sada gehoord, nochtans een stad niet ver van Parachinar waar vele (Afghaanse) vluchtelingen heen gingen (CGVS, p. 22). Dat u zelfs niet eens zou weten langs welke kant van de weg men in Pakistan zou rijden (CGVS, p. 21-22), ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer. Hoe dan ook is het weinig aannemelijk dat u in 2004, toen u achttien was en slechts drie jaar na de start van de oorlog, samen met uw familie zou terugkeren naar een dergelijk onveilige regio als Ghazni. Het doet dan ook vermoeden dat u (en uw familie) elders hebben verbleven, binnen of buiten Afghanistan.

Ten vierde kon ook uw reisweg niet overtuigen. Immers legde u geen enkel document (foto's, tickets, ...) neer ter staving van uw reisweg (CGVS, p. 22). U verklaarde via Pakistan te hebben gereisd, maar waar u de grens had overgestoken wist u niet (CGVS, p. 20-21). U wist niet eens langs welke kant van de weg men aldaar zou rijden (zie supra), noch slaagde u er in ook maar één plaats op te sommen die u in Pakistan zou passeren (CGVS, p. 21). U reisde via Iran, maar kon ook hier niet aangeven langs welke kant van de weg men zou rijden. De verschoning dat u in de koffer van de wagen zat, kan allerminst overtuigen. Dat u dit niet eens zou opmerken is niet ernstig. U wist ook geen enkele plaats op te geven die u zou passeren in Iran (CGVS, p. 21).

Ten vijfde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Ter gehoor op het CGVS werd u geconfronteerd met een aantal profielen op FB waarvan u bevestigde dat deze dan wel een verband hadden met u of uw eigen profielen waren. Gewezen op een eerste profiel, bevestigde u dan wel dat het profiel uw naam droeg, maar de foto uw broer, N(...) A(...), is. U leek niet te kunnen verklaren waarom uw broer uw naam zou gebruiken voor zijn profiel. In ieder geval was het opmerkelijk dat deze persoon een groot aantal vrienden in Kabul had, hetgeen u evenmin kon verklaren (CGVS, p. 26). Ook van het tweede profiel beweerde u dat dit uw broer was en ook hier is het bevreemdend vast te stellen dat ook op dit profiel een groot aantal vrienden uit Kabul lijken te komen. U kon dit evenmin verklaren (CGVS, p. 26). U werd tenslotte gewezen op uw eigenste profiel dat u in België zou hebben aangemaakt, waar eveneens vrienden uit Kabul op staan. De verschoning dat u zomaar iedereen toevoegt kan niet overtuigen (CGVS, p. 26). Gezien u klaarblijkelijk FB voldoende beheerst om er (meerdere) profielen op na te houden, bent u voldoende verantwoordelijk voor de inhoud van deze profielen. In ieder geval is het opmerkelijk dat u beweerde ook in Afghanistan een profiel op FB te hebben gehad, maar u er niet wist in te slagen dit profiel ten aanzien van het CGVS kenbaar te maken (CGVS, p. 26). Het doet dan ook vermoeden dat u de inhoud van dit profiel liever niet kenbaar wenst te maken, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Tot slot verklaarde u dat uw enveloppe door uw broer (N(...) A(...)) zou worden opgestuurd vanuit Ghazni (CGVS, p. 3). Wanneer u echter gewezen wordt op het profiel op FB dat aan deze enveloppe wordt gelinkt, N(...) N(...), leek u plots niet te weten om welke persoon het in casu zou gaan. Gezien de gelijkenissen in de naam, lijkt het er evenwel sterk op dat het hier evenzeer om uw broer zou gaan. Dat hij aangeeft in Kabul te wonen is opmerkelijk en sterkt dan ook het vermoeden dat ook u elders hebt verblijven, wellicht in Kabul. U ontkende (CGVS, p. 27).

Tot slot doen ook volgende vaststellingen vermoeden dat u uw herkomstregio al even hebt verlaten. Zo kan over uw enveloppe nog worden opgemerkt dat het opvallend is dat u zou beweren dat deze werd verstuurd vanuit Ghazni, doch evenwel uit uw enveloppe blijkt dat deze uit Kabul afkomstig is. U kon dit niet verklaren (CGVS, p. 3). Hoe uw persoonlijke documenten in Kabul zijn geraakt is bevreemdend, te meer u had aangegeven dat uw broers in Ghazni woonden (Verklaring DVZ, CGVS p. 6). Dat u geen enkele recente foto van uzelf in Afghanistan zou hebben is opmerkelijk (CGVS, p. 20). Tot slot is het opmerkelijk dat u uw paspoort voorlegde en daaruit blijkt dat u deze in Kabul zou hebben aangevraagd (CGVS, p. 20). De verklaring dat dit sneller gaat dan in Ghazni en u dit nodig had voor een asielaanvraag in de Verenigde Staten wist u niet te staven en is aldus een blote bewering. Het lijkt er dan ook eens te meer op dat u een sterkere band heeft met Kabul dan u wil doen uitschijnen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u aldus niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit uw beweerde herkomstregio. Gelet op de ongeloofwaardigheid van deze beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in de regio hebt verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Hoe dan ook zou die ongeloofwaardigheid ook nog blijken uit volgende vaststellingen. Zo verklaarde u sinds 2007 als onderhoudstechnicus te hebben gewerkt op een militaire basis (CGVS, p. 11-12). Vooreerst wenst het CGVS dan ook op te merken dat u uw aanwezigheid op deze basis in ieder geval

slechts gedeeltelijk aannemelijk hebt gemaakt. Zo blijkt uit de door u neergelegde foto's weldegelijk dat u op een bepaald moment aanwezig was op de basis. Dit terzijde, dient hoewel uw aanwezigheid op de basis kan worden aangenomen, gewezen te worden op het feit dat er in Afghanistan, louter als gevolg van uw voormalige beroepsactiviteiten, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van bepaalde reden(en), in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld zou worden. Echter, diverse verklaringen en vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw vrees ernstig aan.

Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan uw bewering een dusdanig lange periode op de basis te hebben gewerkt. Zo legde u ter staving van uw activiteiten een kopie neer van de badge die u diende te gebruiken om de basis binnen te gaan. Vooreerst betreft het hier slechts een kopie en kunnen deze altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien is het opvallend dat op uw badge staat te lezen dat u geboren werd op 1 januari 1987, terwijl u zelf had aangegeven eerst in 1988 en later in 1986 te zijn geboren. Bovendien staat uw naam ook weergegeven als zijnde Q. A. [...], terwijl u zelf had aangegeven dat uw naam M. Q. A. [...] zou zijn (CGVS, p. 3). In ieder geval is het opvallend dat deze kaart vervalt op uiterlijk 21 oktober 2011 en u geen enkele recentere kaart zou kunnen voorleggen (CGVS, p. 17). Des te vreemd is dat uw badge zou spreken van een "enrollment date" op 20 maart 2010. U had immers zelf verklaard sinds 2007 te werken op de basis (CGVS, p. 10). Documenten ter staving van deze periode had u echter niet (CGVS, p. 19). U legde wel foto's neer van u op de basis, maar wanneer deze foto's werden gemaakt wist u niet (CGVS, p. 17). In ieder geval zijn deze foto's dan ook geenszins van die aard om uw werk als technicus op de basis gedurende zeven jaar te staven, temeer geen nadere duiding gegeven wordt en louter op basis van de foto's niet opgemaakt kan worden waar, wanneer en naar aanleiding van welke gelegenheid zij werden genomen. Het CGVS heeft aldus geen duidelijk zicht om welke reden u op de basis vertoefde of gedurende welke periode u daar verbleef.

Verder bleven ook uw verklaringen over de basis eerder vaag voor iemand die er zo'n lange periode zou hebben gewerkt. Zo werd u gevraagd op welke basis u dan wel zou hebben gewerkt en gaf u aan dat het PRT Ghazni was (CGVS, p. 11, 12). Wat PRT betekende, wist u echter niet (CGVS, p. 11). Hoe dan ook staat de basis in Ghazni gekend onder de noemer FOB Ghazni, u had echter geen idee waar deze term (FOB) dan wel voor zou staan. Nochtans wordt dit meermaals op uw documenten vermeld. U had verder geen idee sinds wanneer de basis open was (CGVS, p. 12). U werd gepolst naar de "buitenlanders" met wie u dan wel zou samenwerken, waarop u niet meer kon zeggen dan: "Het waren soldaten". Welke units, bataljons of delen van het leger zich binnen de basis bevonden, wist u niet. U bleef herhalen dat u binnen bleef en werkte met de PRT. Dat u dan niet eens zou weten wat PRT betekent (zie supra), is niet ernstig. U verklaarde dat het Afghaanse leger er ook aanwezig was, maar moest evenzeer het antwoord schuldig blijven op de vraag welk deel van het leger het was. U had dan ook geen idee wie de kampcommandant zou geweest zijn (CGVS, p. 13).

Ook uw documenten ter staving van uw werk konden niet overtuigen. Zo heeft de inhoud van de door u neergelegde certificaten (stuk 9) vooreerst een bijzonder gesolliciteerd karakter en kunnen zij, gelet op het weinig officiële karakter van deze attesten niet overtuigen. Het is overigens opvallend dat deze certificaten telkens aan "Qadam" zouden gericht zijn, terwijl u zelf andere namen voert (supra). Verder moet worden vastgesteld dat slechts twee van de vijf attesten gedateerd lijken te zijn, waardoor het CGVS geen zicht heeft, mocht er nog enig geloof aan worden gehecht, wanneer de overige werden uitgevaardigd. U had hoe dan ook geen idee wanneer u deze attesten exact kreeg: "drie kreeg ik op het einde van mijn werk, de rest in het midden". Vreemd genoeg beweerde u dan ook dat het attest dat u kreeg op het einde van uw job ondertekend werd door Beswan (CGVS, p. 18), terwijl ene Anil het document ondertekende. Wat LOGCAP IV betekent, zoals op dit laatste certificaat staat te lezen, wist u niet. Wat Alliance Project betekent evenmin (CGVS, p. 13). U kon uw werkgevers niet beter beschrijven dan: "Ze waren buitenlanders. Amerikanen, Polen". U legde dan wel originele betaalbewijzen voor, echter zijn dergelijke documenten evenzeer makkelijk manipuleerbaar. Gezien het weinig officiële karakter van deze documenten kan ook hier maar weinig waarde aan worden toegeschreven. Dient te worden vermeld dat het opvallend is dat u er slechts twee zou kunnen voorleggen en uw meest recente uit 2013 dateert. Gezien uw beweerde langdurige tewerkstelling eerder beperkt. Wat betreft uw drie begeleidende brieven gelden volgende opmerkingen. Naast een gesolliciteerd karakter, beschikken dergelijke brieven over een geringe bewijswaarde daar deze eigenlijk door eender wie, eender waar

kunnen worden opgesteld. Bovendien ondermijnt ook de inhoud van de documenten verder uw geloofwaardigheid. Zo spreken ook deze brieven over een startdatum in 2010. Vreemd genoeg staat op de eerste brief 30 maart te lezen, terwijl op de andere 3 maart wordt gemeld. Uw CV kan door eender wie eender waar zijn opgesteld en vormt geenszins een bewijs dat de daarin vermelde feiten daadwerkelijk voor waarheid kunnen worden genomen. Tot slot is het opmerkelijk dat uw taskara zou vermelden dat u als beroep "zelfstandige" zou zijn, terwijl u toch zelf aangaf voor een bedrijf te werken (zie supra). U kon dit niet verklaren (CGVS, p. 20). Wat er ook van zij documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunend karakter, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Zonder bijhorende geloofwaardige verklaringen hebben Afgaanse documenten aldus een uiterst geringe bewijswaarde.

In ieder geval wordt uw geloofwaardigheid van uw vrees verder ondermijnd door tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo verklaarde u dat uw problemen startten nadat familie van u werd tegengehouden op weg naar een ceremonie (CGVS, p. 23). Vreemd genoeg had u dit incident met de wagen niet vermeld ten aanzien van de DVZ (Vragenlijst CGVS d.d. 10 maart 2016, Vraag 3.5). De verschoning dat u het wel had verteld, kan niet overtuigen. In ieder geval had u evenmin enig idee wie die mensen waren die u zouden hebben tegengehouden. U kon hen niet beter omschrijven als "de taliban" (CGVS, p. 23-24). U vermeldde ook dat zij niet veel later naar uw huis zouden komen, maar leek niet te kunnen verklaren hoe deze mensen u eigenlijk wisten wonen (CGVS, p. 24). Te meer de auto werd tegengehouden door in een ander district dan uw woonplaats (CGVS, p. 23-24). Verder is het opmerkelijk dat u zou verklaren tweemaal te worden lastiggevallen door de taliban thuis, terwijl u ten aanzien van de DVZ nog had laten vallen dat u regelmatig werd lastiggevallen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hoe dan ook had u eigenlijk geen idee wat de taliban van u wilde (CGVS, p. 24), noch leek u moeite gedaan te hebben om dit te weten te komen. In ieder geval is het weinig aannemelijk dat de taliban u, na al die jaren dienst, plots zou lastigvallen, te meer u zelf had aangegeven op dat moment niet langer voor de Amerikanen te werken (CGVS, p. 24-25). Waarom zij u dan plots na een jaar inactiviteit zouden viseren is niet duidelijk. De vaststelling dat uw familie al die tijd na uw vertrek geen problemen meer heeft gehad ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer. De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat zij verhuisd zijn, kan niet overtuigen daar u zelf had aangegeven dat de taliban u zelfs op verschillende plaatsen had gezocht (CGVS, p. 23-24). Wat er ook van zij, dat u zou worden lastiggevallen door de taliban wist u niet te staven, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering blijft.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden hierboven reeds grotendeels besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Uw identiteitsbewijs, inclusief vertaling en huwelijksboekje, staft enkel uw identiteit hetgeen in deze niet wordt betwist. Uw nota voegt evenmin iets toe aan uw dossier.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond

van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, verblijfplaatsen, reisweg, profiel en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 20, 27), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielrelaas raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur (in zonderheid de zorgvuldigheid, de materiële motivering, de redelijkheid)".

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van "de beginselen van behoorlijk bestuur (in zonderheid de zorgvuldigheid, de materiële motivering, de redelijkheid)".

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij is in haar eerste middel van oordeel dat zij meer dan voldoende elementen heeft aangebracht om haar relaas te staven en wijst erop dat nieuwe stukken (zullen) worden bijgebracht. Zij geeft een overzicht van de bepalingen die zij *in casu* geschonden acht.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt zij een poging om deze te weerleggen. Zij gaat inhoudelijk in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot haar geringe kennis van Ghazni en zijn districten, de vaststellingen op basis van haar Facebook-profiel en de vaststelling dat de verzoekende partij haar paspoort in Kaboel heeft aangevraagd.

De verzoekende partij betoogt verder dat ook haar tewerkstelling in het PRT Ghazni haar voorgehouden herkomst en verblijfplaatsen bevestigt. Zij wijst dienaangaand op de neergelegde foto's, het feit dat zij Engels spreekt en de informatie die zij tijdens haar gehoor gegeven heeft met betrekking tot de militaire basis. Zij wijst tevens op de verschillende documenten die zij met betrekking tot haar tewerkstelling heeft neergelegd en voert verweer tegen de motieven die desbetreffend in de bestreden beslissing worden uiteengezet. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift bijkomende stukken teneinde haar activiteiten bij PRT Ghazni aan te tonen en zet daarover het volgende uiteen:

“Nu verweerder blijkbaar van oordeel was dat de documenten niet volstonden, werd bijkomend contact opgenomen met mensen die de aanwezigheid van verzoeker in PRT Ghazni kunnen bevestigen.

Om zoveel mogelijk de geloofwaardigheid te kunnen garanderen, heeft de raadsman van verzoeker enkel de contactgegevens gevraagd aan verzoeker. Deze mensen werden gecontacteerd door de raadsman van verzoeker met het akkoord van verzoeker, maar zonder dat op voorhand enig detail werd gegeven aan verzoeker zelf over de vragen die zouden gesteld worden en over het tijdstip waarop de vragen zouden worden verstuurd.

Het was de absolute bedoeling om geloofwaardige verklaringen te verkrijgen. Voor verzoeker is het immers zéér frustrerend dat verweerder al zijn documenten wegwijs.

Een eerste persoon waarmee contact werd opgenomen is de heer O(...) M(...). Een Amerikaanse man met wie verzoeker samenwerkte in het PRT. De heer M(...) keerde in mei 2013 terug naar de VS bij het afslanken van de Amerikaanse aanwezigheid in Afghanistan.

De heer M(...) heeft een eigen bedrijf in airconditioning. Hij kan teruggevonden worden op facebook (en heeft daar publieke foto's zowel van Afghanistan als van zijn werkzaamheden in de VS). Hij heeft een actieve linked in pagina waarop F(...) en het Amerikaanse leger als voormalig werkgever vermeld zijn. Hij heeft bovendien een zeer actieve website van zijn bedrijf (www.montoehvac.com) waarop ook recente berichten zijn geplaatst. Hij heeft kopie's overgemaakt van zijn belangrijkste documenten (social security kaart, appreciation letters van zijn tijd in Afghanistan etc. stuk 27))

Er werd aan de heer M(...) gevraagd of hij met verzoeker samenwerkte, in welke periode zij samenwerkten en of er nog personen waren die deze informatie konden bevestigen.

De correspondent^ is opgenomen in stuk 12.

Monroe verklaart dat hij op verschillende plaatsen als aannemer werkte voor het Amerikaanse leger en dat hij samenwerkte in Ghazni met verzoeker tot mei 2013. Op dat moment vertrok M(...) zelf uit Afghanistan naar aanleiding van de afbouw van de Amerikaanse activiteiten in het land. Hij bevestigt de gevaarlijke situatie voor Afghansen die in het kamp werkten en benadrukt dat velen van hen bedreigd werden. Hij bevestigt voorts een televisietoestel geschonken te hebben aan verzoeker bij zijn terugkeer naar de VS.

Vervolgens is er een verklaring van de heer M(...) M(...).

M(...) is een Afgaanse man. Hij werkte met zijn twee broers in PRT Ghazni en vluchtte na bedreigingen door de Taliban naar België waar hij en zijn broers erkend werden als vluchteling.

Aan M(...) werd eveneens gevraagd of hij verzoeker kende, of zij hadden samengewerkt, welke periode zij samenwerkten, wanneer zij elkaar voor het laatst zagen en of verzoeker hen inlichtte over zijn reden van vertrek uit Afghanistan. De correspondentie is opgenomen in stuk 13.

M(...) verklaarde tot 2012 samengewerkt te hebben in het PRT met verzoeker. De samenwerking is opgehouden nadat hij en zijn broers bedreigd werden en vluchtten. M(...) bevestigt dat verzoeker in Sharhak woonde, bij Ghazni stad. M(...) verklaart dat verzoeker hem niet concreet heeft ingelicht over de reden van vertrek uit Afghanistan, maar wel dat verzoeker hem in België gesproken had over de toenemende bedreigingen in Ghazni ten aanzien van mensen die met internationale organisaties/strijdkrachten samenwerkten.

Verder is er een verklaring van R(...) S(...) (stuk 15). De heer S(...) heeft de Indische nationaliteit en werkt tot op heden voor F(...) in Afghanistan (volgens zijn e-mailhandtekening momenteel in FOB Scorpion (Kandahar)). Hij werkte samen met verzoeker in PRT Ghazni.

Hem werden dezelfde vragen gesteld.

De heer S(...) verklaart:

Dat hij samenwerkte met verzoeker in PRT Ghazni

Dat hij niet wist waar verzoeker woonde, aangezien het voor een buitenlander te gevaarlijk was om het kamp te verlaten en dat enkel lokale medewerkers huiswaarts keerden

Dat hij meende dat verzoeker zoals de meesten tot eind 2013 bleef in de PRT. Nadat dit door de raadsman van verzoeker nogmaals concreet werd gevraagd, deelde de heer S(...) mee dat hij dit nagevraagd had bij de heer J(...) L(...) die de administratie regelde bij het vertrek van lokale medewerkers en die bevestigde de aanwezigheid van verzoeker tot 20 juni 2014 (deze specifieke datum werd opgegeven). J(...) L(...) is inderdaad de naam die voorkomt op één van de APS certificaten (stuk 14).

Dat hun aanvoerder T(...)W(...) was (die reeds eerder een verklaring aflegde, cfr. Stuk 8)

Dat verzoeker op PRT Ghazni werkte nog voor hijzelf daar aankwam in 2010

Dat hij niet wist wat er gebeurde met verzoeker na juni 2014, hetgeen uiteraard niet onbegrijpelijk is.

Indien verweerder deze bewijselementen in twijfel trekt, zou verzoeker graag weten waarom (concreet) deze mensen niet geloofd worden. Verzoeker zou dan graag weten op basis waarvan gepretendeerd wordt dat deze mensen leugenaars of vervalsers zijn (want dit is de consequentie van het niet aanvaarden van deze verklaringen). Het gaat hier om het leven van een persoon. Verzoeker neemt er geen vrede mee dat deze duidelijke verklaringen van drie verschillende personen met verschillende nationaliteiten die onafhankelijk en onverwacht gecontacteerd zijn door de raadsman van verzoeker, zomaar zouden worden weggewuifd. Als dit ingestudeerde verklaringen zouden zijn, zou niet alleen de stijl van antwoorden, maar ook de inhoud van de antwoorden overeenstemmen.

Uw Raad zal daarentegen vaststellen dat alle personen verklaren andere (weliswaar overlappende) periodes met verzoeker samengewerkt te hebben. Zij kunnen ook geen antwoord geven op sommige vragen waarover verzoeker maar al te graag een verklaring zou willen. Bijvoorbeeld:

zo verklaart dhr. S(...) niet te weten waar precies verzoeker woonde in Ghazni, aangezien hij zelf het kamp niet uit komt. Dit had hij in een gesolliciteerde verklaring zeer gemakkelijk anders kunnen voorstellen.

Dhr. S(...) verklaart ook eerst te denken dat verzoeker al in 2013 zijn activiteiten stop te in het kamp en diende dit na een bijkomende vraag te corrigeren na het spreken met een andere medewerker van Fluor. Opnieuw: het had eenvoudig geweest, indien dit een ingestudeerd nummer zou zijn, om onmiddellijk de informatie te geven die verzoeker nodig had

Dhr. M(...) werd gevraagd naar het vluchtrelaas van verzoeker en zei enkel dat verzoeker hem verteld had over de algemene toename van bedreigingen. Evident had de raadsman van verzoeker liever een gedetailleerd relaas gelezen. Hoewel dit niet het verhoopte antwoord was, is het anderzijds niet inconsistent met de verklaringen van verzoeker. Blijkbaar heeft verzoeker gewoonweg niet over zijn specifieke situatie gesproken met dhr. M(...). Opnieuw: deze verklaring had er anders uitgezien indien zij "voorbereid" zou zijn."

Met betrekking tot haar afkomst verwijst de verzoekende partij nog naar de aanwezigheid van haar echtgenote in Ghazni. De verzoekende partij zou nog structureel contact met haar hebben en haar gevraagd hebben foto's te maken op herkenbare plaatsen in Ghazni. Deze foto's werden op 7 september 2017 genomen en werden gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 16).

Met betrekking tot haar voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban, herhaalt de verzoekende partij haar eerdere verklaringen en wijst zij op informatie gevoegd bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat personen die werken voor internationale bedrijven in Afghanistan zeer geregeld worden gevisieerd door de taliban (stuk 17). De verzoekende partij gaat vervolgens in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas.

De verzoekende partij is verder van oordeel dat het feit dat zij Hazara is een extra risicofactor inhoudt. Zij stelt onder verwijzing naar meerdere bronnen (stukken 19-24 gevoegd bij het verzoekschrift) dat de situatie van de Hazara in Afghanistan zienderogen verslechtert en dat deze gemeenschap opnieuw meer onder druk komt te staan.

Voor zover de Raad van oordeel zou zijn dat zij niet in aanmerking komt voor erkenning van de vluchtelingenstatus, meent de verzoekende partij in haar tweede middel in ieder geval aanspraak te

kunnen maken op de subsidiaire bescherming op basis van haar vluchtrelaas. Zij verwijst dienaangaand naar hetgeen zij in haar eerste middel heeft uiteengezet.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in de provincie Ghazni en meent zij een verhoogd risico te lopen om slachtoffer te worden van het aanhoudend gewapend conflict in de regio.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij afkomstig is uit het dorp Shina Alaudani, gelegen in het district Nawur van de provincie Ghazni in Afghanistan. De verzoekende partij verklaart dat zij met haar familie naar Pakistan trok toen zij ongeveer veertien jaar oud was en dat zij daar drie à vier jaar verbleef in Parachinar. Vervolgens zou zij teruggekeerd zijn naar Afghanistan en zich in Kalay Shauda, in de buurt van de stad Ghazni, hebben gevestigd. De laatste acht à negen jaar voor haar komst naar België zou de verzoekende partij in een plaats genaamd Shahraki Mohajaurin, eveneens gelegen in de buurt van Ghazni, hebben gewoond. De verzoekende partij verklaart dat zij in 2007 als hersteller van airco's aan de slag ging op PRT Ghazni, een legerbasis van Amerikaanse en Poolse troepen. Zij zou er blijven werken zijn tot de basis gesloten werd in juni 2014. Toen de verzoekende partij op gegeven moment, meer dan een jaar nadat zij de militaire basis verlaten had, op een ceremonie in Alaudani was, zou zij daar vernomen hebben dat de taliban de eerste auto op weg naar de ceremonie tegengehouden had. De taliban zou de chauffeur hebben gevraagd naar de verzoekende partij en hebben gezegd dat zij met de Amerikanen werkt. Tien à twaalf dagen later zou de taliban naar verzoekers woning zijn gekomen. Daarop zou de verzoekende partij de politie hebben gecontacteerd en deze zou haar verzekerd hebben geregeld te zullen patrouilleren. Een week later zouden leden van de taliban opnieuw bij de verzoekende partij thuis zijn langsgelopen. De verzoekende partij zou toen beginnen schieten zijn en haar echtgenote zou de politie hebben gebeld. De taliban zouden gevlucht zijn en de verzoekende partij zou hen daarna niet meer hebben gezien. Niettemin besloot zij haar land van herkomst te ontvluchten en naar Europa te komen.

De verzoekende partij stelt een vrees voor vervolging te koesteren bij een terugkeer naar Afghanistan omdat ze door de taliban bedreigd werd in Ghazni van 29 of 30 augustus 2015 tot aan haar vertrek uit Afghanistan op 21 september 2015. Om haar verblijf in Ghazni te staven legt de verzoekende partij stukken in verband met haar tewerkstelling neer, daar zij van 2007 tot halverwege 2014 werkzaam was bij PRT Ghazni. De stukken die de verzoekende partij ter staving van haar voorgehouden tewerkstelling

op de basis in Ghazni neerlegt tijdens de administratieve procedure zijn een badge, vijf foto's, vijf certificaten, twee betaalbewijzen, drie begeleidende brieven en een cv. De verzoekende partij legt tevens haar taskara met Engelstalige vertaling en haar paspoort neer. Ook brengt ze de omslag waarin de stukken verstuurd werd bij.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. X). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. X; Rvs 7 oktober 2003, nr. X; RVS 18 juni 2003, nr. X).

De neergelegde taskara is uitgegeven in juni 2008 en kan verzoekers verblijf in Ghazni gedurende de laatste jaren voor verzoekers voorgehouden vertrek in 2015 derhalve niet aantonen. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij tevens haar taskara met Engelse vertaling neerlegt. De taskara werd blijkens de vertaling afgeleverd op 10 juni 2008 en vermeldt dat de verzoekende partij als zelfstandige tewerkgesteld is. Nochtans blijkt uit haar verklaringen dat zij al in 2007 aan de slag ging op de militaire basis in Ghazni. De verzoekende partij wijst er terecht op dat niet elke persoon die voor een bedrijf werkt per definitie werknemer is, maar gaat eraan voorbij dat zij verklaarde op de basis te hebben gewerkt in dienst van meerdere bedrijven. Dit blijkt ook uit de werkdocumenten die zij voorlegt, waarin zij steevast "employee" wordt genoemd.

Het voorgelegde paspoort blijkt te zijn uitgegeven in Kaboel en vermeldt dat de verzoekende partij geboren is in Ghazni, maar hieruit kan niets worden afgeleid omtrent verzoekers verblijfplaats(en) in Afghanistan gedurende de afgelopen jaren.

Het huwelijksboekje staat slechts verzoekers burgerlijke staat, die niet wordt betwist, maar en kan verzoekers verblijf in Ghazni gedurende de laatste jaren voor verzoekers voorgehouden vertrek in 2015 derhalve niet aantonen.

De bij het verzoekschrift gevoegde foto's die zouden zijn opgestuurd door verzoekers echtgenote zijn evenmin dienstig (stuk 16 gevoegd bij het verzoekschrift). Op deze foto's zou verzoekers echtgenote te zien zijn op herkenbare plaatsen in Ghazni, onder meer bij een hospitaal. Ze zouden genomen zijn op dezelfde dag, namelijk 7 september 2017. Nog daargelaten het gebrek aan objectieve aanwijzingen dat de vrouw op de foto's daadwerkelijk verzoekers echtgenote is, kunnen deze foto's op geen enkele wijze aantonen dat de verzoekende partij gedurende de laatste jaren voor haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2015 in Ghazni heeft gewoond.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat: *"Zo kan over uw enveloppe nog worden opgemerkt dat het opvallend is dat u zou beweren dat deze werd verstuurd vanuit Ghazni, doch evenwel uit uw enveloppe blijkt dat deze uit Kabul afkomstig is. U kon dit niet verklaren (CGVS, p. 3). Hoe uw persoonlijke documenten in Kabul zijn geraakt is bevreemdend, te meer u had aangegeven dat uw broers in Ghazni woonden (Verklaring DVZ, CGVS p. 6). Dat u geen enkele recente foto van uzelf in Afghanistan zou hebben is opmerkelijk (CGVS, p. 20)."* Op basis van het paspoort dat de verzoekende partij voorlegt kan evenmin de recente herkomst van de verzoekende partij uit Ghazni afgeleid worden. Dit paspoort werd immers aangemaakt in Kaboel.

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij slechts een fotokopie van de badge neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, blijkt deze badge slechts geldig te zijn geweest gedurende zes maanden in 2011. De verzoekende partij verklaart daarover dat de badge om de zes maanden moest worden vernieuwd, maar legt geen recentere badge voor (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17). Hoewel de verzoekende partij verklaart op de basis te zijn beginnen werken in 2007, vermeldt de badge als "enrollment date" 20 maart 2010. De verzoekende partij verklaart dat zij pas vanaf 2010 voor het bedrijf Fluor is beginnen werken en dat zij voordien eerst voor een Afghaan en nadien bij KBR heeft gewerkt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 19). De verzoekende partij legt geen documenten neer die haar werkzaamheden op de basis tussen 2007 en 2010 kunnen staven.

Wat betreft de foto's, erkent de Raad in navolging van de verwerende partij dat deze kunnen aantonen dat de verzoekende partij op een bepaald moment aanwezig was op de basis. Echter dient tevens te

worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet kon aangeven wanneer de foto's werden gemaakt en dat deze niet van aard zijn verzoekers werk als technicus op de basis gedurende zeven jaar te staven (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17). De foto's op zich bevatten geen objectieve aanwijzingen betreffende de plaats waar, het tijdstip waarop of de gelegenheid naar aanleiding waarvan zij werden genomen.

Betreffende de certificaten wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat slechts twee van de vijf certificaten gedateerd zijn en dat zij slechts een deel van verzoekers voornaam vermelden, waardoor hun bewijswaarde hoe dan ook bijzonder beperkt is. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, staat het nummer van haar taskara op geen enkel van deze certificaten vermeld.

De verzoekende partij legt originele betaalbewijzen voor. Dat dergelijke documenten gemakkelijk manipuleerbaar zijn en een *"weinig officieel karakter"* hebben, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, acht de Raad niet voldoende om hier helemaal geen bewijswaarde aan toe te kennen. Wel wordt terecht opgemerkt dat de verzoekende partij slechts twee betaalbewijzen voorlegt, waarvan het meest recente van begin 2013 dateert, en dat hieruit hoe dan ook geen tewerkstelling op de basis gedurende zeven jaar kan worden afgeleid.

Wat betreft de begeleidende brieven wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het gesolliciteerde karakter van deze brieven, het feit dat zij door eender wie en eender waar kunnen zijn opgesteld en de opvallende discrepantie wat betreft de daarin vermelde startdatum van verzoekers tewerkstelling. In de brief die zou geschreven zijn door verzoekers ploegbaas bij het bedrijf F. G. G. valt bovendien een spellingsfout op (*"empolyee's"* in plaats van *"employees"*) en de krakkelekkige zinsbouw op meerdere plaatsen. Dergelijke vormelijke slordigheden doen afbreuk aan het authentieke karakter van dit document.

Verzoekers cv betreft een document dat door de verzoekende partij zelf werd opgesteld en ontbeert derhalve objectieve bewijswaarde in onderhavige procedure.

In haar verzoekschrift meldt de verzoekende partij dat haar raadsman bij haar de contactgegevens heeft opgevraagd van mensen die haar aanwezigheid op PRT Ghazni kunnen bevestigen. Vervolgens zouden deze personen door verzoekers raadsman zijn gecontacteerd met verzoekers akkoord, doch zonder dat de verzoekende partij op voorhand werd ingelicht over de vragen die hen zouden worden gesteld en het tijdstip waarop de vragen zouden worden verstuurd. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de correspondentie die haar raadsman met drie personen heeft gehad (stukken 12, 13 en 15). Elk van hen bevestigt gedurende telkens verschillende (weliswaar overlappende) periodes met de verzoekende partij te hebben samengewerkt op de basis in Ghazni.

De Raad is van oordeel dat deze verklaringen niet voldoende bewijskrachtig zijn om verzoekers tewerkstelling bij PRT Ghazni aan te tonen van 2007 tot halverwege 2014. Aan de geloofwaardigheid van minstens twee getuigenissen wordt bovendien afbreuk gedaan door volgende concrete vaststellingen. Met betrekking tot O. M., een Amerikaanse man die tot mei 2013 met de verzoekende partij zou hebben samengewerkt in Ghazni, voegt de verzoekende partij fotokopieën van enkele documenten, waaronder een aanbevelingsbrief van 6 mei 2013 (stuk 27). In deze brief wordt nagenoeg exact dezelfde formulering gebruikt als in één van voormelde brieven die de verzoekende partij ter staving van haar eigen tewerkstelling heeft voorgelegd. Zelfs dezelfde spellingsfout (*"employee's"* in plaats van *"employees"*) en gebrekkige zinsbouw komt erin voor. Nochtans werd de brief betreffende O. M. een jaar eerder opgesteld dan verzoekers brief en werd hij ondertekend door een ander persoon. Deze opvallende gelijkenissen doen afbreuk aan de authenticiteit van minstens één van beide aanbevelingsbrieven en schaden op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de verklaring van O. M. te hebben samengewerkt met de verzoekende partij in Ghazni. Uit het e-mailverkeer met een zekere R. S., die de Indische nationaliteit zou hebben en tot op vandaag zou werken voor het bedrijf F. in Afghanistan, blijkt dat deze persoon als een van de laatsten op de basis in Ghazni is gebleven tot augustus 2014 en dat de verzoekende partij er reeds in 2013 zou zijn vertrokken (de maand kan hij zich niet meer herinneren). Dit strookt niet met de verklaringen van de verzoekende partij, volgens dewelke er een einde werd gesteld aan haar job op de basis in juni 2014 en de basis toen ook werd gesloten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 12, 13). In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekers raadsman nog eens concreet aan R. S. heeft gevraagd hoe lang de verzoekende partij bij PRT Ghazni heeft gewerkt, dat R. S. hem heeft meegedeeld hierover navraag te hebben gedaan bij een administratief medewerker van

het bedrijf A.P.S. en dat deze bevestigde dat de verzoekende partij er aanwezig was tot 20 juni 2014. Het betreft hier echter een loutere bewering die op geen enkele wijze wordt gestaafd.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken geloof te hechten aan verzoekers bewering van 2007 tot halverwege 2014 als airco-hersteller aan de slag te zijn geweest bij PRT Ghazni. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekende partij haar bron van haar vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Wat verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden werkplek betreft, dient in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden vastgesteld dat deze eerder vaag zijn voor iemand die er gedurende zeven jaar zou hebben gewerkt. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gewezen op volgende pertinente motieven:

"(...) Zo werd u gevraagd op welke basis u dan wel zou hebben gewerkt en gaf u aan dat het PRT Ghazni was (CGVS, p. 11, 12). Wat PRT betekende, wist u echter niet (CGVS, p. 11). Hoe dan ook staat de basis in Ghazni gekend onder de noemer FOB Ghazni, u had echter geen idee waar deze term (FOB) dan wel voor zou staan. Nochtans wordt dit meermaals op uw documenten vermeld. U had verder geen idee sinds wanneer de basis open was (CGVS, p. 12). U werd gepolst naar de "buitenlanders" met wie u dan wel zou samenwerken, waarop u niet meer kon zeggen dan: "Het waren soldaten". Welke units, bataljons of delen van het leger zich binnen de basis bevonden, wist u niet. U bleef herhalen dat u binnen bleef en werkte met de PRT. Dat u dan niet eens zou weten wat PRT betekent (zie supra), is niet ernstig. U verklaarde dat het Afghaanse leger er ook aanwezig was, maar moest evenzeer het antwoord schuldig blijven op de vraag welk deel van het leger het was. U had dan ook geen idee wie de kampcommandant zou geweest zijn (CGVS, p. 13)."

In navolging van de commissaris-generaal concludeert de Raad dat hogervermelde documenten samengenomen met de verklaringen van de verzoekende partij niet aantonen dat de verzoekende partij van 2007 tot halverwege 2014 op de militaire basis te Ghazni tewerkgesteld was. Er kan aangenomen worden dat de verzoekende partij op voormelde basis aanwezig geweest is, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij gedurende een dusdanige lange periode daar gewerkt heeft. Het enkele gegeven dat de verzoekende partij Engels spreekt is niet van aard haar tewerkstelling in dienst van buitenlandse bedrijven op een militaire basis aan te tonen van 2007 tot halverwege 2014. De verzoekende partij verklaarde overigens dat zij maar een klein beetje Engels spreekt en het niet kan lezen of schrijven (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 9).

Voorts wordt de herkomst van de verzoekende partij uit Sharaki, gelegen nabij de stad Ghazni, de plaats waar zij de acht à negen jaren voor haar vertrek uit Afghanistan gewoond heeft, verder ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij afgelegd heeft. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Shina Alaudani, gelegen in het district Nawur van de provincie Ghazni, maar dat zij geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de plaatsen binnen en buiten Afghanistan waar zij vervolgens heeft verbleven voorafgaand aan haar komst naar België. Zo heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart van haar geboorte tot haar vertrek in september 2015 in haar geboortedorp Shina Alaudani te hebben gewoond (stuk 15, verklaring DVZ, nr. 10). Uit haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt echter dat zij op drie verschillende plaatsen binnen de provincie Ghazni heeft gewoond en tevens gedurende enkele jaren in Pakistan heeft verbleven. Geconfronteerd met deze opvallende discrepantie in haar verklaringen, beweerde de verzoekende partij ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben vermeld dat zij in Pakistan heeft gewoond en in Shahraki Mohajerin, in de buurt van de stad Ghazni. Zij voegde daar aan toe dat men haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd had geen details te geven (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 5, 6). Dit verweer is niet ernstig nu uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven van haar geboorte tot haar vertrek uit Afghanistan in Shina Alaudani te hebben verbleven en haar uitdrukkelijk werd gevraagd een overzicht te geven van haar hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren. Verder blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenstrijdige

verklaringen heeft afgelegd over de plaatsen waar zij achtereenvolgens heeft gewoond. Haar aan het begin van haar gehoor gevraagd naar het laatste adres waar zij woonde, verklaarde de verzoekende partij dat dit Shahraki Mohajerin was en dat zij daar acht à negen jaar woonde. Vervolgens gevraagd een overzicht te geven van de plaatsen waar zij de afgelopen jaren heeft gewoond, gaf de verzoekende partij aan dat zij geboren is in Shina Alaudani, vervolgens naar Pakistan ging, na haar terugkeer uit Pakistan in Kalay Shauda in de buurt van Ghazni ging wonen en uiteindelijk naar Sharak (Shahraki Mohajerin) ging (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4, 5). Wanneer naar het einde van het gehoor toe nogmaals wordt gevraagd in welk dorp de verzoekende partij woonde gedurende de laatste jaren voor haar vertrek, geeft zij echter aan dat dit Kalay Shauda(n) was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 27). De Raad beklemtoont dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij éénduidige verklaringen kan afleggen omtrent zijn woonplaats voor de verschillende instanties.

Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij de naam kent van de burgemeester van Ghazni stad, van de twee laatste provinciegouverneurs, de politiechef en het districtshoofd van Nawar. Deze verklaringen doen echter geen afbreuk aan de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing: *“Ten tweede bleek uw kennis over de provincie Ghazni en zijn districten eerder gering voor iemand die er zo’n lange periode zou hebben gewoond. Zo verklaarde u te zijn geboren in het district Nawur en er ook een lange tijd te hebben verbleven (CGVS, p. 3) [...] Gevraagd naar scholen in uw district moest u eveneens het antwoord schuldig blijven, daar u enkel kon aangeven dat er toen geen scholen waren, misschien nu wel. Dat er in het ganse district geen enkele school zou geweest zijn lijkt erg weinig aannemelijk. Bovendien wordt uw bewering ook ontkracht door toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er weldegelijk scholen waren in Ghazni. U zou nadien verhuizen naar dorpen in de buurt van de stad Ghazni en werd gevraagd welke districten allemaal grenzen aan de stad (CGVS, p. 4-5). U kon enkel correct aangeven dat Khauji Mari een grens deelt, maar meldde foutief Khawgani en Tor Gan. U voegde daar vreemd genoeg aan toe dat u de namen was vergeten. Gewezen op uw beperkte kennis kon u enkel aangeven dat er veel districten zijn en deze daarrond liggen (CGVS, p. 6). Dat u slechts één aangrenzend district zou kunnen opsommen, terwijl er zes zijn, is bevreemdend. Hoe dan ook werd u ook gevraagd welke provincies dan zouden grenzen aan Ghazni waarop u correct Wardak, Logar, Zabul, Bamyan en Uruzgan opsomde. U vergat evenwel Daykundi, Paktya en Paktika (CGVS, p. 6). Daykundi grenst overigens aan uw oorspronkelijke district, Nawur. Gevraagd naar politieke leiders uit uw district of zelfs ruimer, in Ghazni, moest u het antwoord compleet schuldig blijven en slaagde u er zelfs niet in één politieke partij op te geven. U verklaarde nochtans te hebben gestemd tijdens de laatste verkiezingen. Die verkiezingen kon u dan weer enkel plaatsen in 1394, maar in welke maand deze waren, wist u niet (CGVS, p. 14). U had verder geen idee wie de leider van de taliban was in Ghazni, noch had u er weet van of Daesh al dan niet aanwezig zou zijn (CGVS, p. 25).”*

Met betrekking tot haar vluchtrelaas wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“In ieder geval wordt uw geloofwaardigheid van uw vrees verder ondermijnd door tegenstrijdige, vage en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw relaas. Zo verklaarde u dat uw problemen startten nadat familie van u werd tegengehouden op weg naar een ceremonie (CGVS, p. 23). Vreemd genoeg had u dit incident met de wagen niet vermeld ten aanzien van de DVZ (Vragenlijst CGVS d.d. 10 maart 2016, Vraag 3.5). De verschoning dat u het wel had verteld, kan niet overtuigen. In ieder geval had u evenmin enig idee wie die mensen waren die u zouden hebben tegengehouden. U kon hen niet beter omschrijven als “de taliban” (CGVS, p. 23-24). U vermeldde ook dat zij niet veel later naar uw huis zouden komen, maar leek niet te kunnen verklaren hoe deze mensen u eigenlijk wisten wonen (CGVS, p. 24). Te meer de auto werd tegengehouden door in een ander district dan uw woonplaats (CGVS, p. 23-24). Verder is het opmerkelijk dat u zou verklaren tweemaal te worden lastiggevallen door de taliban thuis, terwijl u ten aanzien van de DVZ nog had laten vallen dat u regelmatig werd lastiggevallen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hoe dan ook had u eigenlijk geen idee wat de taliban van u wilde (CGVS, p. 24), noch leek u moeite gedaan te hebben om dit te weten te komen. In ieder geval is het weinig aannemelijk dat de taliban u, na al die jaren dienst, plots zou lastigvallen, te meer u zelf had aangegeven op dat moment niet langer voor de Amerikanen te werken (CGVS, p. 24-25). Waarom zij u dan plots na een jaar inactiviteit zouden viseren is niet duidelijk. De vaststelling dat uw familie al die tijd na uw vertrek geen problemen meer heeft gehad ondermijnt uw geloofwaardigheid eens te meer. De verschoning die u hiervoor aanhaalt dat zij verhuisd zijn, kan niet overtuigen daar u zelf had aangegeven dat de taliban u zelfs op verschillende plaatsen had gezocht (CGVS, p. 23-24). Wat er ook van zij, dat u zou worden lastiggevallen door de taliban wist u niet te staven, waardoor dit eigenlijk niet meer dan een blote bewering blijft.”*

Waar de verzoekende partij erop wijst dat haar etnische achtergrond als sjjiitische Hazara een bijkomende risicofactor vormt en verwijst naar door haar gevoegde informatie betreffende de situatie van Hazara in Afghanistan (stukken 19-24), stelt de Raad vast dat uit deze informatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische en persoonsgerichte vervolging van Hazara's in Afghanistan. Derhalve kan de verzoekende partij niet volstaan met een verwijzing naar haar etnische of religieuze identiteit om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na grondige lezing van het administratief dossier – het geheel aan documenten, verklaringen en landeninformatie in acht genomen – geen geloof hechten aan verzoekers beweerde verblijf in het Sharaki, gelegen nabij de stad Ghazni voor haar komst naar België in 2015. De verzoekende partij maakt slechts een aanwezigheid gedurende een beperkte periode op de militaire basis aldaar aannemelijk. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde regio van herkomst, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met zijn verblijfplaats zijn verbonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging

van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt door rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof). In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan de verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad merkt op dat de verwerende partij op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren *“recent en rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker de bron van zijn ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, enerzijds, niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien waarvan het risico dient te worden beoordeeld. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen aannemelijk maakt. Gelet op bovenvermelde vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwarring zaait omtrent de plaats of plaatsen waar zij gedurende de laatste jaren voorafgaand aan haar komst naar België heeft verbleven en derhalve niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nabij de stad Ghazni verbleven heeft in deze periode. Zoals blijkt uit de hoger besproken documenten brengt de verzoekende partij geen documenten bij die van aard zijn een ander licht te werpen op de appreciatie van haar verklaringen betreffende haar verblijf in Ghazni.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België nabij de stad Ghazni verbleven heeft, noch dat zij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS